

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Lovochemie, a. s.**, IČ: 49100262, se sídlem Tereziánská 57, Lovosice, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, LL. M., Ph.D., advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 5. 2014, č. j. 15 Af 94/2012 – 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Dejla, LL. M., Ph.D., advokáta, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 4. 1. 2012, č. j. 8851/11-1700-506634 zamítlo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2011, č. j. 159713/11/214984506430, kterým byl žalobci podle § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“) a podle § 139 a § 147 daňového řádu vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 3.290.000 Kč. Finanční ředitelství stejně jako správní orgán prvního stupně shledalo, že žalobce nedodržel podmínky

stanovené v Rozhodnutí o poskytnutí dotace E. č. 122142-8612 na Energeticky úsporný projekt Lovochemie, a. s. Rozhodnutí bylo podle Finančního ředitelství porušeno v části B bod 1 podmínek tím, že příjemce dotace nerealizoval akci v souladu s rozhodnutím, neboť poskytnutá dotace nebyla vyčerpána v daném rozpočtovém roce do 15. 12. 2008, jak stanovuje bod 6 v části B těchto podmínek a dále nedodržel termín pro předložení závěrečného vyhodnocení akce, stanovený v bodu 4 části C těchto podmínek do 31. 12. 2010.

[2] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že s účinností od 1. 1. 2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, zrušena dosavadní finanční ředitelství a jejich právním nástupcem je ve smyslu ustanovení § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, jež se tak stalo podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), ve znění pozdějších předpisů, žalovaným.

[3] Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž poukázal na skutečnost, že forma čerpání dotace byla v bodě B odst. 6 Podmínek definována jako „*úhrada dodavatelských faktur nebo příkaz k převodu prostředků na účet příjemce dotace*“. Prostředky dotace byly čerpány formou příkazu k převodu prostředků na účet příjemce dotace (žalobce) dne 4. 12. 2008 a byly tak podle žalobce v souladu s výše uvedenou definicí vyčerpány ve lhůtě do 15. 12. 2008. Plnění, na něž byla poskytována dotace, bylo realizováno před 15. 8. 2008, závazek žalobce zaplatit za toto plnění dodavateli smluvní cenu také vznikl před tímto datem, a to na základě splnění smlouvy o dílo a dodavatelské faktury, která byla žalobcem dodavateli řádně uhrazena. K předložení závěrečného vyhodnocení akce mělo dojít do 18 - ti měsíců od data dokončení realizace akce, není-li v rozhodnutí stanoveno jinak, přičemž v rozhodnutí byl pro vypracování zprávy o závěrečném vyhodnocení akce stanoven termín 30. 3. 2011. Tento termín žalobce splnil, neboť zprávu o závěrečném vyhodnocení akce předložil dne 14. 1. 2011.

[4] Žalobce vyjádřil přesvědčení, že při čerpání a použití finančních prostředků dotace postupoval v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace vydaným Ministerstvem průmyslu a obchodu (dále též „Rozhodnutí“) a podmínkami čerpání dotace (dále též „Podmínky“). Poukázal v této souvislosti na skutečnost, že tento závěr byl potvrzen kontrolou ze strany poskytovatele dotace Ministerstva průmyslu a obchodu (dále též „MPO“), které provedlo u žalobce detailní kontrolu čerpání dotace a v protokolu ze dne 6. 11. 2009, č. 78/2009 konstatovalo, že nedošlo k porušení zákona č. 218/2000 Sb. ani zákona č. 137/2006 Sb. a finanční prostředky byly použity v souladu s podmínkami stanovenými poskytovatelem. Tvrzené porušení rozpočtové kázně tak podle žalobce spočívá pouze v rozdílné interpretaci některých podmínek Rozhodnutí a Podmínek mezi správními orgány obou stupňů na straně jedné a žalobcem a MPO na straně druhé, které však nemůže jít k tíži žalobce. Pokud byly některé podmínky Rozhodnutí a Podmínek formulovány nejednoznačně nebo neurčitě, nemůže být tato neurčitost nebo nejednoznačnost přičítána k tíži žalobce. V této souvislosti žalobce upozornil na závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudcích ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, a ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 Afs 24/2011 – 51. Žalobce zdůraznil, že dotaci použil na stanovený účel, který byl beze zbytku naplněn a zpracoval a předal poskytovateli dotace všechny dokumenty stanovené v Rozhodnutí a Podmínkách. K porušení rozpočtové kázně

pokračování

tak podle žalobce nedošlo a není tak dán důvod pro 100 % odejmutí dotace. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích vůbec nezdůvodnily, jakými hledisky se řídily při stanovení 100 % odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[5] S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a pro případ, že neshledá důvod pro zrušení těchto rozhodnutí, aby rozhodl o upuštění od odvodu za porušení rozpočtové kázně nebo tento odvod přiměřeně snížil.

[6] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 7. 5. 2014, č. j. 15 Af 94/2012 – 80, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nezákonnost zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14. 885 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Krajský soud konstatoval, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani ze Zprávy o daňové kontrole ze dne 20. 6. 2011 nevyplývá, že by bylo zpochybněno, že došlo k čerpání dotace žalobcem v souladu s účelem, na nějž byla poskytnuta. V tomto směru krajský soud poukázal i na protokol č. 78/2009 ze dne 6. 11. 2009, o výsledku kontroly provedené MPO ohledně čerpání a užití finančních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu v rámci programu EFEKT na podporu projektu v souvislosti s realizací státního programu na podporu úspor energie a využití obnovitelných zdrojů energie na projekt s názvem „Energeticky úsporný projekt Lovochemie, a.s.“, ze kterého vyplývá, že finanční prostředky z dotace byly využity na realizaci projektu v souladu s podmínkami stanovenými poskytovatelem dotace (MPO).

[7] Krajský soud dále poukázal na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 - 69, ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012 – 42, a ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45. Konstatoval, že v posuzované věci prokazatelně došlo k uskutečnění zdanitelného plnění spočívajícího v dodávce a montáži objednaného díla na Energeticky úsporný projekt Lovochemie, a.s. ještě v roce 2008, a to dne 12. 12. 2008, kdy došlo k převzetí první etapy díla, na nějž byla poskytnuta předmětná dotace. Dne 12. 12. 2008 obdržel žalobce k této části díla i fakturu. I kdyby došlo v rozporu se stanovenými Podmínkami k uhrazení faktury až v následujícím roce, nelze toto porušení Podmínek považovat za natolik závažné, že by bylo možno uvažovat o tom, že se jedná o neoprávněné použití peněžních prostředků podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, neboť v daném případě nebylo vůbec správními orgány zpochybněno, že došlo k řádnému naplnění účelu dotace. Ještě více tento závěr platí ohledně nedodržení lhůty k podání závěrečného vyhodnocení akce o čtrnáct dnů. V žádném případě pak by nebylo možno toto porušení podmínek považovat za neoprávněné použití peněžních prostředků. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný i správce daně vyšli z nesprávného výkladu zákona o rozpočtových pravidlech, když příliš extenzivně vyložili ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, a proto se již nezabýval výkladem jednotlivých ustanovení Rozhodnutí a Podmínek, neboť by to na nezákonnosti žalobou napadených rozhodnutí nemohlo ničeho změnit. Krajský soud uzavřel, že správní orgány obou stupňů nesprávně vyložily relevantní ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou posléze doplnil podáním ze dne 27. 6. 2014. Stěžovatel v první řadě namítal nezákonnost závěru krajského soudu o povinnosti posuzovat dodržení účelu dotace. Povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 1 až 3 zákona o rozpočtových pravidlech totiž vzniká ze zákona naplněním příslušné skutkové podstaty. Rozhodnutí správce daně má tudíž pouze deklaratorní charakter.

[9] Stěžovatel krajskému soudu vytknul, že se opomněl podrobněji vypořádat s § 3 zákona o rozpočtových pravidlech a vyjádřil přesvědčení, že krajský soud v rozporu s tímto ustanovením interpretoval pojem „neoprávněné použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu“, pouze jako samotné použití poskytnutých prostředků a omezil přezkum, zda došlo k neoprávněnému použití prostředků, pouze na prošetření skutečnosti, zda byl splněn účel dotace. Podle stěžovatele nelze za oprávněně čerpané prostředky považovat ty, které splňují byť jedinou skutkovou podstatu vyjádřenou v § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Stěžovatel tak má za to, že pokud nebyly splněny všechny podmínky stanovené poskytovatelem dotace, není možné v rámci vyhodnocení předmětné akce klasifikovat čerpané peněžní prostředky jako oprávněně použité. Skutečnost, že došlo k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků má za důsledek porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, aniž by současně bylo nutné posuzovat, zda došlo k jejich faktickému zneužití. S přihlédnutím k výše uvedenému tak má stěžovatel za to, že neobstojí závěr krajského soudu, který nepřímě vyslovil, že při posuzování otázky porušení rozpočtové kázně je nutné brát v potaz pouze fakt, zda byly poskytnuté finanční prostředky použity v souladu s účelem dotace, resp. nedošlo k jejich faktickému zneužití. V takovém případě by však nebylo možné uložit odvod za porušení rozpočtové kázně, i když příjemce peněžních prostředků prokazatelně nesplnil závazné podmínky, které stanovil poskytovatel dotace. Jakékoli další podmínky stanovené poskytovatelem dotace, by pak postrádaly smysl.

[10] Stěžovatel dále poukázal na § 14 odst. 4 písm. k) a § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech. S přihlédnutím ke znění těchto ustanovení vyslovil přesvědčení, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby pod neoprávněné použití finančních prostředků byla podřaditelná pouze skutečnost, že došlo ke zneužití státních prostředků. Konstatoval, že z výše uvedených ustanovení jasně vyplývá, že pokud příjemce dotace nesplnil podmínky dané rozhodnutím, za kterých byly finanční prostředky poskytnuty, dopustil se neoprávněného použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, aniž by současně bylo nutné posuzovat, zda došlo k jejich zneužití. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že ustanovení § 44a odst. 4 písm. c), které je kogentní povahy, nedává správci daně možnost posuzovat míru porušení rozpočtové kázně.

[11] Podle stěžovatele v posuzované věci nedošlo pouze k pochybení formálního rázu, neboť nedodržení podmínky „poskytnuté státní prostředky musí být vyčerpány v daném rozpočtovém roce do 15. 12. 2008“ bylo způsobilé vyvolat důsledek takové intenzity, který lze oprávněně subsumovat pod § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Podmínky obsažené v Rozhodnutí byly přitom dostatečně jasné a srozumitelné.

pokračování

[12] Stěžovatel upozornil na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí uvedl, že na dotaci není právní nárok a její poskytnutí ze státního rozpočtu je *de facto* dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, jež zavazují jejího příjemce. Příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dostát nejen zákonným podmínkám, ale též těm, které stanoví rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dodržení jednotlivých podmínek předepsaných Rozhodnutím je nezbytné k tomu, aby bylo dosaženo účelu, na který byly veřejné prostředky poskytnuty. Podle stěžovatele nelze účel chápat v zúženém pojetí v tom duchu, že se jedná ryze o samotné provedení dotačního projektu, jak opakovaně vyplývalo z argumentace žalobce, ale je nutné pod tento pojem podřadit i široké spektrum navazujících podmínek uvedených v rozhodnutí o poskytnutí dotace, které musí být splněny, aby bylo dosaženo účelu dotace. Poskytnuté prostředky tak lze čerpat oprávněně pouze tehdy, pokud bude příjemce dotace postupovat i v intencích podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[13] Podle stěžovatele tak je nezbytné posoudit, zda poskytnuté peněžní prostředky byly příjemcem dotace použity za podmínek stanovených poskytovatelem dotace. Krajský soud v posuzované věci implicitně připustil porušení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, aniž by přistoupil k interpretaci Rozhodnutí, čímž podle stěžovatele zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť tak nemohla být komplexně prověřena faktická míra závažnosti porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce. V této souvislosti se stěžovatel neztotožnil se závěrem krajského soudu o nezpochybnění naplnění účelu dotace, neboť pokud došlo k porušení povinnosti vyčerpat poskytnuté státní prostředky ke stanovenému účelu v rozpočtovém roce (porušení této podmínky nepodrobil krajský soud přezkumu), bylo již v okamžiku vyslovení tohoto dílčího závěru nastoleno jisté podezření o řádném splnění účelu, na který byly peněžní prostředky poskytnuty.

[14] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že krajský soud ve svém rozsudku opomněl podstatu a charakter poskytování dotací, kdy jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky na konkrétní účel, jež je tvořen celým souborem podmínek nastavených poskytovatelem dotace. Zákonem o rozpočtových pravidlech byla nastavena závazná pravidla poskytování dotací, přičemž správce daně nemá pravomoc se od těchto předepsaných pravidel odchýlit ve prospěch soukromé osoby a neuložit zákonem stanovenou sankci. Vyhovění požadavku krajského soudu na zohlednění rozsahu a míry závažnosti porušení rozpočtové kázně by však podle stěžovatele bylo nad rámec zákona o rozpočtových pravidlech. Je totiž ve výlučné pravomoci poskytovatele dotace, aby již v rozhodnutí o poskytnutí dotace stanovil v souladu s § 14 zákona o rozpočtových pravidlech, jaké povinnosti považuje za zásadní, u nichž pak je porušení stiženo odvodem ve skutečné výši porušení rozpočtové kázně, tedy ve výši prostředků dotčených daným porušením povinnosti nebo ty, které nepovažuje za natolik zásadní, tudíž jejich případné porušení bude sankcionováno nižším odvodem (§ 14 odst. 7 téhož zákona), popř. stanovením podmínek, jejichž nedodržení nebude kvalifikováno jako porušení rozpočtové kázně (§ 14 odst. 4 písm. k/ téhož zákona). Pokud by tedy správní orgány měly užít správního uvážení tak, jak je svým právním názorem nepřímou zavázal krajský soud, tj. zohledňovat míru a rozsah porušení rozpočtové kázně, nepostupovaly by podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, nýbrž dle § 44a odst. 4 písm. b) téhož zákona, v důsledku čehož by postrádalo smysl rozdělení konkrétní výše odvodu do

samostatných ustanovení v § 44a téhož zákona. Správní uvážení je podle stěžovatele možné aplikovat výhradně u povinností, které vyčlenil poskytovatel v rozhodnutí o poskytnutí dotace podle § 44a odst. 4 písm. b) téhož zákona. Pokud by finanční úřady postupovaly obdobně u posuzování závažnosti jednotlivých porušení také u jiných povinností předepsaných zákonem, popř. rozhodnutím o poskytnutí dotace, nastolilo by to nežádoucí stav právní nejistoty. Původní žalovaný ani správce daně tudíž nemohly nahrazovat roli poskytovatele dotace, který má v řízení o poskytování dotací nezastupitelnou a přesně definovanou roli a posuzovat rozsah a míru závažnosti jednotlivých porušení rozpočtové kázně. V opačném případě (jak to požaduje krajský soud) by správní orgány zasahovaly do zákonné gesce poskytovatele dotace, v důsledku čehož by postupovaly zcela očividně mimo jím vymezený zákonný rámec. Stěžovatel se domnívá, že o výši sankce v daném případě rozhodoval poskytovatel dotace, nikoli původně žalovaný, resp. správce daně, kteří pouze deklarují výši odvodu za porušení rozpočtové kázně. Zásada proporcionality a její naplnění s ohledem na výše sankce tak podle stěžovatele nemůže být aplikována v řízení vedeném správcem daně, nýbrž k jejímu plnému uplatnění musí dojít již v řízení o poskytnutí dotace.

[15] Závěrem stěžovatel zmínil, že žalobce nepostupoval v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace, když nevyčerpal poskytnuté státní prostředky v daném rozpočtovém roce ve stanoveném termínu, čímž došlo k významnému porušení zásady časové vázanosti prostředků státního rozpočtu na příslušný dotační rok. Vzhledem k tomu, že žalobce nevyčerpal poskytnuté prostředky v daném rozpočtovém roce, byl povinen provést zúčtování se státním rozpočtem za daný rok. Jelikož tak neučinil, došlo k zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, čímž byla naplněna skutková podstata uvedená v § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobci tak bylo po dobu dvou měsíců fakticky umožněno neoprávněné nakládat s finančními prostředky, což je z pohledu striktní vázanosti poskytnutých veřejných prostředků na splnění účelu dotace zcela nežádoucím jevem. Rovněž včasnost předložení zprávy o vyhodnocení projektu má svou nezastupitelnou informační, preventivní a kontrolní funkci, kterou nelze bagatelizovat a považovat za ryze formální náležitost.

[16] Stěžovatel uzavřel, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu se zakládá na nesprávném posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ze zprávy o daňové kontrole č. j. 178213/11/214984506430 vyplývá, že všechny podmínky stanové Rozhodnutím řádně splnil a nutně tedy musel splnit i podmínku stanovenou v části B) bod 1 Podmínek, která mu ukládala povinnost realizovat akci v souladu s Rozhodnutím. Stěžovatel však dovozoval opak na základě Rozhodnutím a Podmínkami nepodloženého výkladu, že je pojem Rozhodnutí nutné vykládat jako Rozhodnutí i Podmínky. Žalobce podrobně zdůvodnil, proč má za to, že neporušil podmínky stanovené v části B) bod 6 a v části C) bod 4 Podmínek. Konstatoval, že tento jeho závěr potvrzuje také to, že MPO jakožto poskytovatel dotace po provedené kontrole shledal, že dotace byla čerpána v souladu s Podmínkami. K argumentaci stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, dle které nelze přisvědčit závěru krajského soudu, že nebyla-li dotace čerpána v rozporu s účelem, na který

pokračování

byla poskytnuta, nelze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně, žalobce uvedl, že takovýto závěr krajský soud neučinil. Krajský soud totiž podle žalobce založil svůj rozsudek na závěru, že v posuzované věci nedošlo s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti k neoprávněnému použití peněžních prostředků ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Tento závěr nelze generalizovat ve vztahu k jakýmkoli jiným případům a zjevně tak ani nebyl míněn. Argumentace žalovaného o tom, že by uvedený závěr mohl jakkoli zasáhnout do výkonu pravomoci žalovaného, je tak podle žalobce naprosto nepodložená.

[18] Závěry krajského soudu jsou podle žalobce v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, ze dne 30. 8. 2011, č. j. 2 Afs 12/2011 – 98, ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012 – 42 a nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 650/05. Žalobce dále uvedl, že krajský soud nijak nepochybil, když dovodil, že ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je nutné aplikovat nikoli bez ohledu na skutkové okolnosti, ale je v rámci jeho aplikace nezbytné přihlížet ke všem rozhodujícím konkrétním okolnostem, zejména z pohledu naplnění účelu a smyslu tohoto ustanovení a současně je nutné při jeho aplikaci dbát na zachování ústavně zaručených práv soukromoprávních subjektů. Na výše uvedeném podle stěžovatele nemůže nic změnit argumentace stěžovatele, dle které není třeba posuzovat povahu případných porušení podmínek poskytnutí dotace a jejich vliv na naplnění účelu a smyslu dotace, ale že jakékoli – byť formální či ryze marginální – porušení podmínek je obecně a bez dalšího neoprávněným použitím peněžních prostředků a má za následek uložení sankce v podobě odvodu ve výši poskytnutých peněžních prostředků. Ohledně tvrzení stěžovatele o dopadu údajných pochybení žalobce na státní rozpočet žalobce poukázal na skutečnost, že stěžovatel tento aspekt ve správním řízení vůbec nezkontroloval. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[20] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[21] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím

řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[22] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud implicitně připustil porušení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, aniž by přistoupil k interpretaci Rozhodnutí, v důsledku čehož nemohla být komplexně prověřena skutečná míra závažnosti porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce. Pokud by totiž rozsudek krajského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další stěžovatelovy námitky; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku.

[25] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[26] V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud takové vady napadeného rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud sice skutečně nepřistoupil k interpretaci Rozhodnutí, jak na to poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, tento svůj postup však řádně zdůvodnil, když konstatoval, že žalovaný i správce daně vyšli z nesprávného výkladu

pokračování

zákona o rozpočtových pravidlech, když příliš extenzivně vyložili ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, a proto se již nezabýval výkladem jednotlivých ustanovení Rozhodnutí a Podmínek, neboť by to na nezákonnosti žalobou napadených rozhodnutí nemohlo ničeho změnit. Nejvyšší správní soud připouští, že by bylo přesvědčivější, kdyby se krajský soud podrobněji zabýval i výkladem Rozhodnutí a Podmínek. Pokud tak však neučinil, nejedná se s ohledem na skutečnost, že závěry učiněné krajským soudem, jsou řádně, byť poněkud stručně zdůvodněny, o vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost kasační stížnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud tak má za to, že krajský soud svůj rozsudek dostatečně odůvodnil a jeho právní názory jsou rovněž srozumitelné. O tom svědčí i to, že stěžovatel v kasační stížnosti se závěry krajského soudu věcně polemizuje, což v případě neodůvodněného nebo nesrozumitelného rozhodnutí zpravidla nepřichází v úvahu. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil v řízení před krajským soudem jinou procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzenou nezákonností napadeného rozsudku. Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení otázky, zda se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech a zda byl povinen zaplatit do státního rozpočtu podle § 44a odst. 4 písm. c) téhož zákona částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň (celou poskytnutou dotaci ve výši 3.290.000 Kč).

[28] Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 31. 5. 2009, *pro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.*

[29] Podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech, *pro účely tohoto zákona zadržením peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu porušení povinnosti vrácení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu ve stanoveném termínu.*

[30] Podle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona, *porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.*

[31] Podle § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech, *fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do*

státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. b).

[32] Podle § 44a odst. 4 písm. c) téhož zákona, *odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.*

[33] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v Rozhodnutí MPO ze dne 7. 10. 2008, č. 122142-8612, o poskytnutí dotace na akci s názvem Energetický úsporný projekt Lovochemie, a. s., byl termín realizace akce stanoven do 31. 12. 2009 a termín vypracování zprávy o závěrečném hodnocení akce byl stanoven do 30. 3. 2011. Nedílnou součástí rozhodnutí tvoří Podmínky.

[34] Část B Podmínek vymezuje základní podmínky, jejichž porušení bude postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech. Dle podmínky stanovené v části B, bodu 1, *je příjemce dotace povinen realizovat akci (projekt) v souladu s Rozhodnutím.* Dle podmínky stanovené v části B, bodu 6, *je dotace ve smyslu vyhlášky Ministerstva financí č. 560/2006 Sb., čerpána formou úhrady dodavatelských faktur (pokyn k nastavení rozpočtového limitu) nebo příkazem k převodu prostředků na účet příjemce dotace. Doklady, na jejichž základě bude příjemce čerpat dotaci, musí být vystaveny, s výjimkou uvedenou v odst. 3 části B těchto podmínek, po datu 1. 1. 2008. Poskytnuté státní prostředky musí být vyčerpány v daném rozpočtovém roce do 15. 12. 2008, ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech.*

[35] Část C Podmínek obsahuje ostatní podmínky, jejichž porušení bude postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech. Dle podmínky stanovené v části C, bodu 4, *je příjemce dotace povinen předložit nejpozději do 18 měsíců od data dokončení realizace akce, není-li v rozhodnutí stanoveno jinak, závěrečné vyhodnocení akce, obsahující popis realizovaných opatření, roční zhodnocení stanovených parametrů – tj. vyhodnocení provozu z hlediska výroby nebo spotřeby energie s vyčíslením skutečně dosažených parametrů a srovnáním s předpoklady stanovenými energetickým auditem a parametry z Rozhodnutí. Součástí závěrečného vyhodnocení akce je příslušný vyplněný formulář dle vyhlášky Ministerstva financí č. 560/2006 Sb. (příloha č. 3 vyhlášky), operativní evidence, přehled finančních prostředků z vlastních a jiných zdrojů včetně faktur a výpisů z účtů, přehled finančních prostředků ze státní dotace včetně faktur a výpisů z účtu, soupis prací a dodávek. Následně MPO zahájí řízení o definitivním přiznání dotace.*

[36] Z výpisu účtu žalobce vyplývá, že dotaci ve výši 3.290.000 Kč obdržel od MPO na svůj účet dne 4. 12. 2008. Dne 18. 1. 2011 žalobce doručil MPO Závěrečné vyhodnocení akce, včetně zprávy pro závěrečné vyhodnocení akce na formuláři dle přílohy č. 3 vyhlášky č. 560/2006 Sb. Dotace byla v plné výši použita na 1. etapu díla: dodávka a montáž na akci "Energetický úsporný projekt LOVOCHEMIE", která byla zhotovitelem – společností CESA, a. s., dokončena dne 12. 12. 2008. Téhož dne uvedený zhotovitel vystavil fakturu č. 44-8-0000398 na 5.511.768,20 Kč s dnem splatnosti 10. 2. 2009, kterou žalobce zaplatil převodem z účtu dne 5. 2. 2009. Ve dnech 3. 11. 2009 – 6. 11. 2009 provedlo MPO, odbor kontroly a interního auditu u žalobce kontrolu čerpání a užití finančních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu v rámci programu EFEKT na podporu projektu v souvislosti s realizací státního programu na podporu úspory energie a využití

pokračování

obnovitelných zdrojů energie na projekt s názvem „Energetický úsporný projekt Lovochemie, a. s.“, přičemž v protokolu ze dne 6. 11. 2009, č. 78/2009 dospělo k závěru, že provedenou kontrolou čerpání a užití finančních prostředků ze státního rozpočtu, které byly poskytnuty žalobci na podporu projektu nebylo zjištěno porušení zákona o rozpočtových pravidlech ani zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, když finanční prostředky z dotace byly využity na realizaci projektu v souladu s podmínkami stanoveným poskytovatelem.

[37] Dne 28. 3. 2011 zahájil Finanční úřad v Ústí nad Labem u žalobce finanční kontrolu. V protokolu ze dne 26. 5. 2011 o seznámení daňového subjektu (žalobce) s výsledkem kontrolního zjištění tento správní orgán uvedl, že žalobce nedodržel podmínky stanovené v části B bod 1 a bod 6 a části C bod 4 Podmínek, čímž se dopustil neoprávněného použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Tím dle § 44 odst. 1 téhož zákona porušil ve dnech 15. 12. 2008 a 31. 12. 2010 rozpočtovou kázeň. Následně byl vydán platební výměr ze dne 21. 6. 2011, č. j. 159713/11/214984506430 a rozhodnutí žalovaného.

[38] Ustanovení části B bodu 6 Podmínek stanoví dvě možnosti jak čerpat dotaci: 1) úhradou dodavatelských faktur (pokynem k nastavení rozpočtového limitu), 2) příkazem k převodu prostředků na účet příjemce dotace. Termín čerpání dotace byl stanoven do 15. 12. 2008.

[39] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že žalobce nevyčerpal poskytnuté státní prostředky v daném rozpočtovém roce ve stanoveném termínu. Tento závěr stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za správný, neboť bod 6, části B podmínek je třeba vykládat v souvislosti s bodem 7 téže části podmínek, dle kterého *je příjemce dotace povinen nevyčerpané finanční prostředky v průběhu roku převést na účet ČNB. Po termínu 15. 12. 2008 je příjemce dotace povinen v rámci finančního zúčtování se státním rozpočtem odvést nevyčerpané prostředky na depozitní účet MPO u ČNB.* Z bodu 6 ve spojení s bodem 7 části B Podmínek tak vyplývá, že k vyčerpání dotace dochází až jejím převodem z účtu žalobce. Aby tedy došlo k vyčerpání dotace ve stanoveném termínu, musel by žalobce převést dotaci na účet zhotovitele do 15. 12. 2008. Žalobce však tak neučinil, neboť úhradu faktury společnosti CESA, a. s. provedl až dne 5. 2. 2009. Správnost tohoto výkladu je ostatně patrná již ze skutečnosti, že pokud by stačilo pro splnění Podmínky čerpání dotace stanovené v části B bodu 6 převést dotaci z účtu jejího poskytovatele na účet žalobce, byla by dotace čerpána, aniž by byla užita ke stanovenému účelu – úhrady části ceny za provedené dílo zhotoviteli. Stěžovateli je tudíž třeba přisvědčit v tom, že žalobce nedodržel bod 6, části B podmínek což s ohledem na skutečnost, že v Podmínkách je výslovně uvedeno, že jsou nedílnou součástí Rozhodnutí, znamená, že žalobce nedodržel ani bod 1 této části Podmínek, dle které je příjemce dotace povinen realizovat akci v souladu s Rozhodnutím.

[40] Část C bod 4 Podmínek mimo jiné stanoví, že příjemce dotace (žalobce) je povinen předložit nejpozději do 18 měsíců od data dokončení realizace akce, není-li v Rozhodnutí stanoveno jinak, závěrečné vyhodnocení akce. K ukončení práce na 1. etapě díla "Energetický úsporný projekt LOVOCHEMIE", na níž byla poskytnuta předmětná dotace, došlo dne 30. 6. 2009, jak vyplývá ze zápisu o závěrečném předání díla, na něž byla

poskytnuta dotace. Lhůta 18 měsíců od dokončení realizace akce tak uplynula dne 31. 12. 2010. Naproti tomu v Rozhodnutí je stanoven termín pro vypracování zprávy o závěrečném vyhodnocení akce do 30. 3. 2011. Termíny stanovené v Podmínkách a Rozhodnutí se tedy od sebe liší, stejně jako to, co má být v těchto termínech splněno – Rozhodnutí požaduje v pozdějším termínu vypracování zprávy o závěrečném vyhodnocení akce, Podmínky požadují v dřívějším termínu její předložení. Je zřejmé, že by tomu mělo být naopak a termín vypracování by měl předcházet termínu pro předložení závěrečné zprávy. Kolizi termínů řeší přímo bod 4 části C podmínek, když z věty „není-li v Rozhodnutí stanoveno jinak“ je zřejmé, že v případě odlišného termínu stanoveného v Podmínkách a v Rozhodnutí je rozhodující termín v Rozhodnutí, tj. 30. 3. 2011. Tento termín žalobce dodržel, neboť závěrečné vyhodnocení akce MPO doručil dne 18. 1. 2011. Žalobce tudíž splnil termín stanovený v Rozhodnutí pro vypracování zprávy o závěrečném vyhodnocení akce, avšak nesplnil termín pro předložení této zprávy stanovený v Podmínkách. Nejvyšší správní soud však má s přihlédnutím k přednosti termínu stanoveného v Rozhodnutí, který žalobce dodržel, a s ohledem na výše popsanou nelogičnost a z toho plynoucí nejasnost v termínech stanovených v Rozhodnutí a Podmínkách za to, že závěr správních orgánů, že žalobce porušil část C bod 4 Podmínek, je nesprávný. Uvedená nelogičnost stanovených termínů totiž nemůže být přičítána k tíži žalobce. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *rozhoduje-li finanční orgán o porušení rozpočtové kázně žalobcem (fyzickou nebo právnickou osobou jinou než stát) podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ke kterému mělo dojít neoprávněným použitím nebo zadržením peněžních prostředků poskytnutých žalobci úřadem práce na základě dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa, pak je povinností finančního orgánu zvažovat také to, zda jsou ujednání obsažená v dohodě o poskytnutí příspěvku dostatečně jasná a srozumitelná a zda nedošlo k porušení těchto ujednání v důsledku neposkytnutí patřičné součinnosti ze strany úřadu práce. Nelze připustit postihování žalobce za nedodržení určité zákonné povinnosti, které bylo zapříčiněno orgány veřejné moci (ať již jejich aktivní činností, nebo naopak nečinností).*

[41] Žalobce tedy porušil Podmínky v části B, bodě 1 a 6. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda toto porušení představuje neoprávněné použití či zadržení finančních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Při posouzení této otázky vycházel Nejvyšší správní soud z ustálené judikatury zdejšího soudu, od které neshledal důvodu se odchýlit.

[42] Již v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 11/2004 – 73, Nejvyšší správní soud vyložil pojem neoprávněného použití prostředků státního rozpočtu tak, že je jím třeba „rozumět vynaložení (tedy spotřebování) prostředků na určitý účel. Sankční odvod je třeba spojovat nikoliv s jakýmkoliv porušením rozpočtových pravidel, ale jen s použitím prostředků na jiný účel, v důsledku čehož prostředky státního rozpočtu nejsou v dané době užity k účelu, ke kterému byly určeny. Sankce je tedy třeba spojovat jen s odnětím rozpočtových prostředků stanovenému účelu. Je tak nerozhodné, že zákon nerozlišuje přechodné a trvalé neoprávněné použití rozpočtových prostředků, rozhodný je důsledek nakládání s prostředky, tedy zda jsou tímto nakládáním spotřebovány k jinému účelu a tím vyloučeno jejich vynaložení k účelu závazně určenému.“

pokračování

[43] V rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 - 63, Nejvyšší správní soud uvedl, že *neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu se rozumí jejich neoprávněný výdej, tzn. jejich vynaložení, jež je v rozporu nejen s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, nýbrž i s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, za kterých byly tyto prostředky příjemci poskytnuty [§ 3 písm. e) ve vazbě na § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel].*

[44] Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval i v rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 - 68, že *při hodnocení neurčitěho pojmu „neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků“ [§ 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel] je nutné, krom jiného, vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Z tohoto vyplývá, že nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu.*

[45] Z uvedené judikatury vycházel Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012-42, v níž se zabýval porušením rozpočtové kázně spočívající v tom, že příjemkyně dotace (stěžovatelka) nedodržela závazné podmínky v dohodách, na jejichž základě byly poskytnuty dotace na zabezpečení odborné praxe absolventa a zřízení společensky účelných míst pro uchazeče o zaměstnání evidované úřadem práce, za což jí bylo uloženo odvést do státního rozpočtu odvod za porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud v této věci vyslovil, že zásadní moment pro určení neoprávněného použití peněžních prostředků v případech tohoto druhu dotací představuje jejich výdej v rozporu s účelem jejich poskytnutí. Zohlednil, že respektování účelu poskytnuté dotace nebylo zpochybněno a konstatoval, že smyslem právní úpravy v dané oblasti je řádné využití finančních prostředků státního rozpočtu výhradně na zamýšlený účel. Pátý senát zdejšího soudu ve věci sp. zn. 5 Afs 8/2012 uzavřel, že *„pokud tedy správní orgány a krajský soud dovodily porušení povinnosti stěžovatelky z nepředložení dokladu o neexistujících nevyřízených závazcích vůči příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, pak lze stěžovatelce přisvědčit v tom, že výkon veřejné moci v tomto případě přesáhl hranice, ve kterých lze takovou moc aplikovat zdrženlivě a proporcionálně. Tím spíše tato výhrada platí za situace, kdy je právní výklad, jak byl proveden správními orgány i krajským soudem, nesprávný. Krajský soud sice správně zdůrazňuje, že se jednalo o případ užití finančních prostředků státního rozpočtu, tudíž je namístě vyžadovat ukázněné chování příjemce dotací ve všech sjednaných aspektech, nicméně je třeba poukázat také na to, že nebylo zpochybněno dodržení účelu dotace stěžovatelkou, tedy zachování obecně prospěšného zájmu, k jehož naplnění poskytnutí dotace sloužilo. K ústavním limitům výkonu veřejné moci se opakovaně vyjádřil především Ústavní soud, na jehož judikaturu lze odkázat, viz třeba nálezy sp. zn. IV. ÚS 650/05: „...nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje; z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod - tedy v případě pochybností postupovat mírněji (in dubio mitius)“ (shodně viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 666/02, III. ÚS 667/02 či I. ÚS 621/02). V daném případě interpretovaly orgány veřejné moci zákon způsobem, který byl v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Nešetřily totiž podstatu a smysl základního práva stěžovatelky na vlastnictví a přijatou interpretací se ocitly mimo zákonný předpoklad stanovení*

povinnosti odvodu do státního rozpočtu. Takové rozšíření povinnosti zasahuje do základního práva stěžovatelky garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“

[46] V rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Klíčovou pro posouzení věci je tak skutečnost, zda daňový subjekt poskytnuté prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu.“

[47] Pro úplnost lze poukázat rovněž na judikaturu krajských soudů, kdy Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 15. 5. 2014, č. j. 62 Af 106/2012 - 134, konstatoval, že z právní úpravy odvodu za porušení rozpočtové kázně vyplývá, že se jedná o odvod za porušení právní povinnosti; proto musí stanovení odvodu v konkrétní výši jako následek porušení právní povinnosti splňovat základní zásadu proporcionality zásahu veřejné moci do subjektivních veřejných práv. Tomuto požadavku odpovídá dikce § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů. Správné stanovení odvodu proto musí obsahovat posouzení rozsahu porušení rozpočtové kázně. Tentýž soud pak v rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 62 Af 22/2013 – 66, vyslovil, že odvod za porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech musí být stanoven při respektování zásady proporcionality, a to bez ohledu na to, zda poskytovatel dotace už v rozhodnutí o poskytnutí dotace stanovil, jaké porušení má být postiženo jako méně závažné; rozhodnutí o stanovení odvodu tedy vždy musí obsahovat přezkoumatelné posouzení závažnosti, důsledků a okolností porušení.

[48] Nejvyšší správní si je vědom skutečnosti, na kterou ostatně poukázal stěžovatel v kasační stížnosti, že na dotaci není právní nárok a její poskytnutí ze státního rozpočtu je podmíněno splněním přísných podmínek, jež zavazují jejího příjemce. Stěžovatel má pravdu rovněž v tom, že došlo k porušení části B bodu 1 a 6 Podmínek. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemíní popsané pochybení žalobce bagatelizovat. Jak však vyplývá z výše uvedené konstantní judikatury správních soudů, jakékoli porušení příslušné povinnosti ještě bez dalšího nepředstavuje neoprávněné použití či zadržení prostředků dotace, které musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu. Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Rozhodující kritérium pro posouzení, zda se jedná o neoprávněné použití či zadržení dotace totiž je, zda došlo k jejímu poskytnutí v rozporu s jejím účelem. V posuzované věci byla dotace žalobcem zcela nepochybně vyčerpána na stanovený účel – úhrada části nákladů souvisejících s financováním podporovaného projektu "Energetický úsporný projekt LOVOCHEMIE". Tuto skutečnost stěžovatel nijak nezpochybnil a sám v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že s žalobcem lze souhlasit v tom, že poskytnuté finanční prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu. Rovněž je nesporné, že byl projekt realizován v dohodnutém časovém období. Pochybení spočívající v opožděné úhradě faktury dodavatele pak bylo v podstatě administrativního charakteru a neohrozilo a ani nemohlo ohrozit veřejný zájem na účelném využívání prostředků ze státního rozpočtu. Smysl právní úpravy poskytování dotací z veřejných rozpočtů, kterým je jejich řádné využití výhradně na zamýšlený účel

pokračování

v souladu s obecně prospěšným zájmem tak byl naplněn. S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že porušení Podmínek ze strany stěžovatele nelze považovat za natolik závažné, aby představovalo neoprávněné použití či zadržení peněžních prostředků podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech a správní orgány toto ustanovení vyložily příliš extenzivně.

[49] K poukazu stěžovatele na skutečnost, že žalobce naplnil skutkovou podstatu zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu uvedenou v § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech, neboť nevyčerpal poskytnuté státní prostředky v daném rozpočtovém roce ve stanoveném termínu, Nejvyšší správní soud uvádí, že i toto ustanovení je správními orgány vykládáno příliš striktně a formalisticky. Podle Nejvyššího správního soudu totiž nelze cca dvouměsíční zdržení při převodu poskytnuté dotace z účtu žalobce na účet zhotovitele oproti stanoveným Podmínkám považovat za zadržení dotace ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech, neboť žalobce v konečném důsledku poskytnutou dotaci nezadržel, jelikož si ji neponechal a řádně ji spolu s vlastními finančními prostředky použil na stanovený účel, přičemž tak učinil dne 5. 2. 2009, tj. více jak dva roky před zahájením kontroly prováděné finančním úřadem.

[50] S přihlédnutím k výše uvedenému je zřejmé, že nelze přisvědčit námitce stěžovatele, v níž namítal nezákonnost závěru krajského soudu o povinnosti posuzovat dodržení účelu dotace.

[51] Jazykový výklad vedl stěžovatele k závěru, že porušení Podmínek představuje neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech a došlo tedy k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona, což má za následek nutnost postupovat podle 44a odst. 4 písm. c) uvedeného zákona. Gramatický (jazykový) výklad však představuje pouhé prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Argumentace stěžovatele slepě následuje znění zákona, což však nemá v moderním právním státě opodstatnění. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 As 31/2009 - 15, *„Pokud vezmeme v úvahu jednu ze základních charakteristik právní normy (tenzi mezi její obecností a širokou variabilitou společenských vztahů, na než dopadá) a nadprodukcí právních předpisů posledních let, jakož i jejich vzájemné překrývání, mohlo by trvání na doslovném znění zákona bez možnosti užití dalších výkladových metod (vedle metody jazykové) vést v konkrétních případech k absurdním důsledkům. V této souvislosti je k připomenutí výrok Gustava Radbrucha o nutnosti poznávání účelu v právu: „Vůle zákonodárce není metodou výkladu, nýbrž cílem výkladu a výsledkem výkladu, výrazem pro apriorní nezbytnost systémově-nerozporného výkladu celého právního řádu. Je proto možné konstatovat jako vůli zákonodárce to, co nikdy jako vědomá vůle autora zákona nebylo přítomno. Interpret může zákonu rozumět lépe, než mu rozuměl jeho tvůrce, zákon může být moudřejší než jeho autor – on právě musí být moudřejší jako jeho autor.“ (Radbruch, G. Rechtsphilosophie. Studienausgabe. 2. Aufl., Hrsg. R. Dreier, S. Paulson, Heidelberg 2003, s. 107; citováno dle Holländer, P. Filosofie práva. Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Plzeň 2006, s. 85). Touto citací Nejvyšší správní soud v žádném případě nechce relativizovat roli zákonodárce: jeho vůle je při vytváření právního pravidla určující. Pouze tím zdůrazňuje fakt, že ideální zákonodárce, který by upravitel jasně, srozumitelně a bezrozporně veškeré právem regulované vztahy, je fikcí. V každodenní realitě jsou soudy (vedeny imperativem zákazu odepření spravedlnosti) nuceny vykládat právní normy*

vyznačující se vágností a neúplností a hledat rozumná řešení tam, kde právní normy mlčí nebo jsou v ostrém konfliktu. Z těchto hledisek je zřejmé, že jazykový výklad právní normy „[j]e pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“ (viz poprvé nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod č. 30/1998 Sb., též <http://nalus.usoud.cz>). Výklad právní normy by tedy měl být průnikem a vyvážením jednotlivých výkladových metod – vedle metody jazykové též metody systematické, historické, teleologické, logické, srovnání v právu aj. (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 5 A 116/2001 - 46, publikovaný pod č. 20/2003 Sb. NSS; rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2004, č. j. 7 A 72/2001 - 53, publikovaný pod č. 576/2005 Sb. NSS a dále též rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 - 54, publikovaný pod č. 792/2006 Sb. NSS).“

[52] Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za vhodné znovu zdůraznit, že smyslem právní úpravy poskytování dotací z veřejných rozpočtů je jejich řádné využití výhradně na zamýšlený účel v souladu s obecně prospěšným zájmem. Při výkladu jednotlivých konkrétních ustanovení pak je třeba mít tento smysl neustále na paměti a přihlížet k němu. Poměrování rozsahu a míry závažnosti porušení stanovených podmínek smyslem a účelem dotace nejde nad rámec zákona o rozpočtových pravidlech, ani se nejedná o odchýlení od zákonem předepsaných pravidel, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti ale je nezbytně nutné pro ústavněkonformní, rozumnou a proporciální aplikaci tohoto zákona. Takovéto posuzování závažnosti porušení stanovených podmínek poskytnutí dotace proto v žádném případě nenastolí nežádoucí stav právní nejistoty, jak argumentuje stěžovatel v kasační stížnosti, ale posílí obecnou důvěru občanů v právo. Takovému závěru nasvědčuje i judikatura Soudního dvora Evropské unie k výkladu nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, jakož i nařízení Rady (EHS) č. 4253/88 ze dne 19. prosince 1988, kterým se stanoví prováděcí ustanovení k nařízení č. 2052/88 týkající se koordinace mezi činnostmi jednotlivých strukturálních fondů navzájem a mezi těmito činnostmi a operacemi Evropské investiční banky a jinými stávajícími finančními nástroji (Nejvyšší správní soud konstatuje, že na řešený případ se tyto předpisy nevztahují a že judikaturu Soudního dvora zde cituje pouze pro srovnání). V rozsudku Soudního dvora z 21. 12. 2011 ve věci C-465/10, *Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration proti Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre*, se uvádí právě v souvislosti se zpětným vymáháním dotací poskytnutých ze strukturálních fondů na základě zjištění, že byly porušeny podmínky poskytnutí dotace, že „konstatování menší nesrovnalosti nevede na základě zásady proporcionality k tomu, aby byly vyplacené prostředky zčásti vymáhány zpět“.

[53] V posuzované věci tak je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že nelze než dospět k závěru, že po materiální stránce k neoprávněnému použití nebo zadržení peněžních prostředků nedošlo, neboť žalobce si poskytnutou dotaci neponechal a použil ji v souladu s jejím účelem na zaplacení části nákladů souvisejících s předmětným projektem. Stěžovatel tuto skutečnost dostatečně nezohlednil, ač si jí byl vědom. Ostatně sám poskytovatel dotace (MPO) v již zmíněném protokolu ze dne 6. 11. 2009, č. 78/2009 dospěl k závěru, že provedenou kontrolou čerpání a užití finančních prostředků ze státního rozpočtu, které

pokračování

byly poskytnuty žalobci na podporu projektu, nebylo zjištěno porušení zákona o rozpočtových pravidlech ani zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, když finanční prostředky z dotace byly využity na realizaci projektu v souladu s podmínkami stanovenými poskytovatelem. Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše uvedené za to, že v posuzované věci nebyl dán důvod k vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, neboť žalobce, přestože porušil předmětná ustanovení podmínek, se nedopustil porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

[54] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatele, že se krajský soud opomněl podrobněji vypořádat s § 3 zákona o rozpočtových pravidlech a v rozporu s tímto ustanovením interpretoval pojem „neoprávněné použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu“, pouze jako samotné použití poskytnutých prostředků. Krajský soud byl totiž při svém rozhodování vázán žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a žalobce ohledně naposledy uvedeného ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech v žalobě ničeho nenamítal. Krajský soud vystihl podstatu věci, poukázal na relevantní a přílehlavou judikaturu a poté dospěl ke správnému závěru, který řádně odůvodnil.

[55] Závěru stěžovatele, že za oprávněně čerpané prostředky nelze považovat ty, které splňují být jedinou skutkovou podstatu vyjádřenou v § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, lze obecně přisvědčit. V posuzované věci však, jak již bylo uvedeno výše, nebylo možné konkrétní porušení Podmínek klasifikovat jako neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu. I při výkladu a aplikaci § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech je totiž třeba zohlednit zásadu proporcionality, jak je podrobně vysvětleno výše.

[56] Argumentaci stěžovatele, podle níž pokud nebyly splněny všechny podmínky stanovené poskytovatelem dotace, není možné v rámci vyhodnocení předmětné akce klasifikovat čerpané peněžní prostředky jako oprávněně použité, což má za důsledek porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, aniž by současně bylo nutné posuzovat, zda došlo k jejich faktickému zneužití, Nejvyšší správní nepřisvědčil, neboť jak již bylo zdůvodněno výše, jakékoli porušení příslušné povinnosti související s poskytnutím dotace ještě bez dalšího nepředstavuje neoprávněné použití prostředků dotace, které musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu, přičemž při hodnocení tohoto porušení je třeba vždy přihlížet ke účelu dotace a smyslu právní úpravy poskytování dotací z veřejných rozpočtů.

[57] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že krajský soud nepřímou vyslovil, že při posuzování otázky porušení rozpočtové kázně je nutné brát v potaz pouze fakt, zda byly poskytnuté finanční prostředky použity v souladu s účelem dotace, resp. nedošlo k jejich faktickému zneužití. V takovém případě by však podle stěžovatele nebylo možné uložit odvod za porušení rozpočtové kázně, i když příjemce peněžních prostředků prokazatelně nesplnil závazné podmínky, které stanovil poskytovatel dotace a jakékoli další podmínky stanovené poskytovatelem dotace, by pak postrádaly smysl. K těmto tvrzením stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud své závěry vyslovil nikoli obecně ale pouze v této konkrétní věci. Stejně činí i zdejší soud, přičemž konstatuje, že to, které podmínky poskytnutí dotace byly porušeny a zda to představuje neoprávněné

použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu, je třeba posuzovat vždy individuálně, případ od případu, s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem a zvláštnostem jednotlivého případu, nikoli paušálně a formalisticky, jak se toho domáhá stěžovatel. Stěžovatel však různou míru důležitosti jednotlivých podmínek poskytnutí dotace z hlediska jejího účelu, předmětu a smyslu zcela opomíjí. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že není praktické, udržitelné a ostatně to není ani v zájmu poskytovatele dotace, aby její příjemce byl pro jakékoli porušení stanovených podmínek povinen k sankčnímu odvodu poskytnuté dotace.

[58] Argumentace stěžovatele tím, že je ve výlučné pravomoci poskytovatele dotace, aby již v rozhodnutí o poskytnutí dotace stanovil v souladu s § 14 zákona o rozpočtových pravidlech, jaké povinnosti považuje za zásadní, u nichž pak je porušení stíženo odvodem ve skutečné výši porušení rozpočtové kázně, tedy ve výši prostředků dotčených daným porušením povinnosti nebo ty, které nepovažuje za natolik zásadní, tudíž jejich případné porušení bude sankcionováno nižším odvodem (§ 14 odst. 7 téhož zákona) výše uvedené závěry nijak nevyvrací, neboť možnosti stanovení jednotlivých podmínek dané poskytovateli ustanoveními dotace zákona o rozpočtových pravidel nijak nepopírají nutnost posuzovat porušení Podmínek v posuzované věci shora uvedeným způsobem (zejména zohlednit, zda byla dotace čerpána na stanovený účel a byl naplněn její smysl), který je v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů. Tento závěr platí také v případě poukazu stěžovatele na ustanovení § 14 odst. 4 písm. k) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném od 1. 8. 2012 (do 31. 7. 2012 se jednalo o ustanovení § 14 odst. 3 písm. k), dle kterého, *vyhoví-li poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, vydá písemné rozhodnutí, které obsahuje ostatní povinnosti, které příjemce v souvislosti s poskytnutím dotace nebo návratné finanční výpomoci plní a jejichž nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e) a § 14 odst. 6 téhož zákona ve znění účinném od 1. 8. 2012 (do 31. 7. 2012 se jednalo o ustanovení § 14 odst. 5) dle kterého, poskytovatel může v rozhodnutí o dotaci, jejíž součástí nejsou peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu kryté z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. b) a d)] ani peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. f) nebo h)] (dále jen "dotace neobsahující prostředky od Evropské unie"), vyčlenit z podmínek, které v něm příjemci ukládá podle odstavce 4 písm. g), podmínky méně závažné nebo uvést, která nesplnění podmínek uložených podle odstavce 4 písm. g) jsou méně závažná, například nepodstatné nedodržení některých lhůt.*

[59] K námitce stěžovatele, že původní žalovaný ani správce daně nemohli nahrazovat roli poskytovatele dotace a posuzovat rozsah a míru závažnosti jednotlivých porušení rozpočtové kázně, přičemž v opačném případě by zasahovali do zákonné gesce poskytovatele dotace a postupovali by zcela očividně mimo jím vymezený zákonný rámec, Nejvyšší správní soud uvádí, že také touto námitkou stěžovatel patrně míní upozornit na skutečnost, že je plně na poskytovateli dotace, které podmínky stanoví jako zásadní a které nikoli, neboť obecně platí, že výše odvodu za porušení rozpočtové kázně závisí na tom, jaká podmínka byla porušena [§ 44a odst. 4 písm. a) až c) zákona o rozpočtových pravidlech]. Nejvyšší správní soud proto v první řadě poukazuje na argumentaci uvedenou v předchozím odstavci a znovu zdůrazňuje, že při posouzení povahy porušení jakékoliv podmínky stanovené poskytovatelem dotace je třeba zohlednit princip proporcionality, neboť i porušení podmínky stanovené poskytovatelem dotace jako závažné nemusí ještě

pokračování

samo o sobě znamenat to, že při čerpání dotace došlo k porušení rozpočtové kázně. Zásada proporcionality tak má své místo jak v řízení o poskytnutí dotace tak i v řízení o kontrole zaměřené na čerpání dotace. K poukazu stěžovatele na kogentnost ustanovení § 44a odst. 4 písm. c) Nejvyšší správní soud uvádí, že toto ustanovení je vskutku kogentní, k jeho aplikaci však dojde pouze v případě porušení rozpočtové kázně, k čemuž však v posuzované věci nedošlo.

[60] Závěr stěžovatele, že o výši sankce v daném případě rozhodoval poskytovatel dotace, nikoli původně žalovaný, resp. správce daně, kteří pouze deklarují výši odvodu za porušení rozpočtové kázně, není podle Nejvyššího správního soudu správný, neboť o sankčním vrácení dotace v posuzované věci rozhodoval finanční úřad a posléze předchůdce žalovaného konstitutivním rozhodnutím. Toto rozhodnutí nevydal poskytovatel dotace – MPO, který jak již bylo uvedeno výše, naopak dospěl k závěru, že nebylo zjištěno porušení zákona o rozpočtových pravidlech ani zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[61] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty druhé jako nedůvodnou zamítl.

[62] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce, jenž naopak byl ve věci úspěšný, uplatnil právo o náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen zástupcem JUDr. Pavlem Dejlem, advokátem, z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení spočívající v odměně za právní zastoupení a náhradě hotových výdajů, jež žalobci přiznal, podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (§ 1 odst. 2 citované vyhlášky). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu - vyjádření ke kasační stížnosti. Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu činí 3.100 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupci též náleží paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud pak částku zvýšil o 21 %, neboť zástupce žalobce již v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem DPH. Celková výše nákladů, jež je stěžovatel povinen zaplatit žalobci tedy činí 4.114 Kč. Stěžovatel je podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, povinen náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupce žalobce. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu 30 dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu